

Na jakých základech stojí tvé spasení?

Sk. ap. 10, 1-8; 23-36

Na jakých základech stojí tvé spasení? To je téma dnešního kázání. Z Bible víme, že věčnost s Bohem v nebi budou trávit pouze SPASENÍ lidé. A na otázku: „Jsi spasen a půjdeš také do nebe?“, by mnozí z nás dnes určitě odpověděli: „Samozřejmě!“ Přesto všechno, přátelé drazí, v Božích očích tomu tak nemusí vždy být. Svět, v němž žijeme, si určil různé hodnoty v otázce spásy člověka, ale ne vždy se musí shodovat s těmi Božími hodnotami. Pán Bůh si totiž nemusí vždy myslet o mém spasení to, co si o něm myslím JÁ. Přesvědčil se o tom i muž jménem Kornélius z našeho dnešního oddílu. Poznal to podle ZÁKLADU, na němž stála spása jeho duše! Kornélius byl z lidského pohledu spaseným člověkem. Přesto však Pán Bůh tuto jeho představu musel provést svou dílnou, v níž se z lidské představy stala představa Boží.

A z ní bych chtěl, abychom si dnes ve třech bodech kázání vzali příklad.

I. Kornélius si jednoho dne uvědomil, že spasení se nedá získat a postavit na základech jménem lidská moudrost, vzdělání, kariéra a ani dobré postavení ve společnosti

1. verš totiž o něm říká, že to byl muž velmi vzdělaný a o kariéru měl postaráno. Víme o něm, že vystudoval důstojnickou školu, vydobyl si dobré místo ve společnosti a vypracoval se na velitele pluku zvaného ITALSKÝ. Tento pluk měl své sídlo v Caesarei. Caesarea Maritima (neboli přímořská) byla přístavním městem mezi Jopé pohořím Karmel a byla přestavěna, opevněna a rozšířena Herodem Velikým, a to ke cti císaře Augusta. A právě proto, že město bylo zvelebeno pro císaře, bylo i pojmenováno Caesarea. Toto město mělo také znamenitý přístav chráněný 10 věžemi a k tomu mělo amfiteátr pro 20 000 lidí. Navíc to bylo jedno z největších judských měst, které bylo sídlem palestinských a římských prokurátorů. A jistě mi dáte za pravdu, že být velitelem v tak významném městě bylo pro Kornélia velikou poctou. A já věřím, že v té době se mu málokdo vyrovnal. V tom všem, čemu se naučil a čeho ve své kariéře dosáhl, však smysl svého života nenašel. Proto se rozhodl, že bude hledat dál. Zanechal tím pro všechny nás dnes velmi důležitou otázku: Nespolehneme na to, že moudrost, kterou nám daly školy, a následná kariéra nám zajistí smysl života? Že v tom pro svou duši najdeme klid, spasení a věčný život? Divili byste se, kolik lidí na to v dnešní době spoléhá. Ano, že právě ta moudrost, kterou nabyli ve škole, jim zajistí vstup do Božího království. Že postavení, které získali ve společnosti na tomto světě, se postará o to, aby byli Bohem přijati. Ale Kornélius se ani ve své vzdělanosti a vysoké důstojnické kariéře necítí spokojený. On hledá dál. Uvědomil si, že to není všechno. Žel, že mnozí lidé v dnešní době se spokojili s tím, čeho již dosáhli svým vzděláním, a už nic nehledají. Žijí v představě, že vše potřebné, co se dalo zjistit, ví a že to stačí. Ano, že mají víc, než všichni kolem nich a tudíž všechno, co se dá získat. Kornélius ale žil i v tomto vysokém postavení velmi nespokojený život. A tak pátral dál. A v čem v čem začal hledat klid, spásu a záchranu pro svůj život? V náboženství. Přišel ale den kdy...

II. Kornélius si uvědomil, že ani náboženství jako takové mu nemůže vydobýt spasení.

Pojďme se i zde podívat na to, co Kornélius prožíval. Kornélius byl pohan. Byl to

Říman. A jak víte, Římané měli v té době hodně daleko k Bohu Hospodinu. A byli to také oni, pro které Pán Ježíš Kristus, kterého křižovali, nebyl nikdo jiný než obyčejný lotr. Kornélius ale ve svém hledání dochází k názoru, že existuje pouze jediný Bůh. A tomu se rozhodne věřit. Však se podívejte na důkaz mého tvrzení do 2. verše: „Byl to člověk zbožný a s celou svou rodinou věřil v jediného Boha.“ Všimli jste si? Z toho pohana se stal velmi zbožný člověk, který nejen že sám začal věřit v Boha, ale také k tomu vedl a dovedl celou svou rodinu. Ano, s celou rodinou věřil v JEDINÉHO BOHA. A nezůstalo pouze u víry jako takové. Je spousta lidí, kteří i dnes věří v jediného Boha, ale tam to končí. Ne tak Kornélius. Kornélius věřil v praxi. On svou víru dával najevo svým každodenním životem. Čtete zde dále: „Pravidelně se modlil k Bohu a byl velmi štědrý vůči židovskému lidu.“ Ptám se: „Modlíte se pravidelně, přátelé drazí? A co štědrost vůči Božimu lidu? Nezahanbuje nás tento pohanský důstojník?“ Podívejte se, že on se nemůže pochlubit tím, že byl štědrý vůči SVÉMU židovskému lidu. Protože židovský lid nebyl jeho lidem. Neměl v něm žádné kořeny. Přesto se ale na základě víry v jejich Boha stal vůči nim velmi štědrým. Můžeme pouze domýšlet jak. Jako římský důstojník, který má pod sebou vojáky a dohlíží na pořádek v Izraeli, je milý na Židy a také je k nim štědrý. Však se podívejme, z čeho ta jeho štědrost byla patrná v očích lidí. Ve 22. verši čtete: „Kornélius je muž spravedlivý, věří v jediného Boha a má dobrou pověst u všeho izraelského lidu.“ Ano, takto ho hodnotili jeho podřízení. A co Bůh? Hospodin mu ústy anděla jednoho dne říká: „Kornélii, Bůh přijal tvé modlitby a almužny a pamatuje na tebe.“ (4. verš) A v 31. verši: „Kornélie, Bůh vyslyšel tvou modlitbu a ví o tvých dobrých skutcích.“ Z toho je patrné, že tento muž předčil mnoho tehdejších věřících. **Byl mocný, vzdělaný, ale také velmi nábožný.** V jedné jediné chvíli mu však dochází, že to není všechno. Vlastně, že to není nic, pokud to nepostaví na správný základ. Stalo se tak jednoho dne ve 3 hodiny odpoledne. Měl vidění a čtete, že bylo velmi jasné. Přichází k němu anděl a v kontextu toho poselství od Boha mu vzkazuje: „Bůh o všem, co dosud děláš, Kornélie, ví, ale nestačí mu to. Chce po tobě, abys poslal pro jednoho z jeho učedníků. Jmenuje se Petr.“ Říká mu dokonce i kde přesně bydlí. A podotýká: „Chci, abys ho pozval k sobě domů.“ A co dál? Všimněte si, že dál už mu anděl neříká nic. Kornélius však ví, co má následovat. On si uvědomil, že skrze Petra mu Bůh chce říct, na čem stojí spasení. Však se podívejte na ten důkaz. Když Petr přišel, tak mu Kornélius říká: „Nyní jsme tu všichni shromážděni před Bohem a CHCEME slyšet, co ti Pán uložil.“ (33. verš) Není to zvláštní? Kolik lidí by na tomto místě protestovalo a kolik jich protestuje právě v těchto dnech? Mnozí si totiž dodnes myslí, že pouhý život v náboženství, v němž se praktikuje pravidelná modlitba a dobročinnost, jim plně stačí ke spasení. Myslel si to i Kornélius. Když mu však Bůh vzkázal, že to nestačí, tak se podřizuje. Vnímáte tu moudrost? A právě k ní jsme voláni i my dnes. Ano, přijmout to nejdůležitější, co nám Bůh předložil. Kornélius mohl protestovat a říkat: „Já mám volat nějakého Petra, který bydlí u moře? Někakého pocestného, potulného kazatele? (Všimněte si, že anděl mu řekl, že Petr tam nemá svůj vlastní dům, ale že bydlí v jakémsi podnájmu.) Kornélius, vážený a známý člověk, navíc zbožný, však činí opak. Bůh mluví jasně: „Zavolej Petra, ať ti řekne, co ti schází ke spáse.“ A Kornélius měl dvě možnosti. Buď zůstat v tom, v čem žil do té doby, anebo Pána Boha uposlechnout. Žel, že mnozí lidé dělají na tomto místě osudovou chybu. Hlas Boží, který je znejišťuje a posílá k pravému zdroji, přeslychají a přehlušují, nebo dokonce odmítají. A víte proč? Protože se nechtějí otevřít jako Kornélius pro Boží pravdu. Myslí si, že se tím sníží před lidmi, že uškodí své kariéře, že jejich jednání se nebude shodovat s jejich vzděláním (že vlastně tím, že se budou s někým radit, dají najevo, že nejsou dostatečně vzdělaní). Stejně tak, že dají najevo, že nejsou dostatečně zbožní. Navíc Kornélius byl Bohem nasměrován k nějakému Petrovi, rybáři, teologicky nevzdělanému člověku. A také k člověku, který věří a slouží onomu zrádci, Ježíši Kristu. A navíc je to člověk, který se podílel na ukradení Ježíše z hrobu. Ano, přesně tyto řeči o

Petrovi v Izraeli kolovaly. Podívejte se, že tady se měl setkat důstojník Kornélius s lumpem a zrádcem, Petrem.

Nemohl si Kornélius říct: „Já a tenhle? Tenhle, že mě má poučovat? Já bych ho měl zatknout a zavřít, a ne si od něho nechat kázat.“

Ano, takhle uvažují někteří lidé při pohledu na církev a na Boží plán záchrany. Neumí si představit, že by přišli do sboru křesťanů a nebo že by jim měl poradit nějaký kazatel nebo méně vzdělaný člověk než jsou oni. Učedník Petr byl, co se týče vzdělání vedle Kornélia jako malý červík. Bůh to ale viděl jinak. Kornélius to přijal a Petra si zavolał. Není to nádhera? Je. A tak chci i zde povzbudit každého z vás, milí posluchači, abyste se otevřeli pro Boží pravdu, kterou Kornélius bez váhání přijal. Dodnes se biblické poselství nese v duchu slova, že to, co je bláznovstvím pro člověka, Bůh zvolil jako moudré. Ale pojďme dál. Petr Kornéliovu výzvu přijal a přišel k němu domů. Ale jen co se postavil do dveří, Kornélius pochopil že...

III. Spasení není ukryté ani v člověku

25. verš říká: „Když chtěl Petr vejít, vyšel mu Kornélius vstříc, padl na kolena a poklonil se mu. Zvláštní věc. Bůh ho poslal pro Petra a Kornélius si myslí, že jen Petr mu schází k opravdovému životu s Bohem a ke spasení. Tak veškerý svůj zrak a touhu směřuje na tohoto člověka. A když zjistí, že Petr přichází, tak mu vyběhne naproti, padne před něj na kolena a POKLONÍ SE MU. A že to nebyla pouhá poklona na uvítanou, svědčí jednání učedníka Petra, který se toho zhrozil. A čteme dál ve 26. verši: „Ale Petr ho přinutil vsát. Jinými slovy - přinutil ho k tomu, aby se zvedl z kolen. Zde je vidět, že Kornéliovi se nechtělo vstávat. Myslel si, že pouze tento Boží člověk mu chybí ke spasení. Žijeme my, přátelé drazí, dnes v jiné době? Zdá se, že ne!! Právě naopak. Víc jak kdy jindy se rozmáhá tato pověra. Lidé obracejí své zraky zase jen a jen k určitým lidem. A ďáblovi se to líbí. Líbí se mu, když lidem stačí k jejich spáse pouze kazatel, kněz, biskup, papež a nebo svatí na obrazech, včetně matky Pána Ježíše, Marie. Jen ať klekají. Jen ať se klaní. Ale tehdejší veliký apoštol Petr, který Ježíše osobně znal, chodil s ním a kázal, Kornélia nutí: „VSTAŇ!“ A jaká uvádí důvod? „Vstaň, vždyť i já jsem JEN člověk.“ Všimli jste si toho slovíčka JEN? Ano, jen člověk. Totiž nic, v čem by byla tvá záchrana a spása. Jen člověk. A v tu chvíli se Kornéliovi otevírají oči a on v té Boží moudrosti bere Petra dovnitř a říká: „Mluv, Petře. My tedy chceme slyšet, co ti Pán uložil. Chceme se podřídit Boží vůli.“ A tam se to stalo. Petr mu v kontextu následujícího oddílu říká: „Potřebuješ spasitele. Dělal jsi spoustu dobrých, užitečných a bohublých věcí. Nic z toho ti ale nemohlo vydobýt spasení.“ Ano, tvé skutky nejsou nic bez víry v Pána Ježíše Krista.

1. Ty potřebuješ v první řadě vírou přijmout Božího syna jak říká Petr v tom 38. verši: „Přišel, aby uzdravil všechny, kteří byli v moci ďáblů. Musíš si, Kornélie, uvědomit, že i ty jsi tam byl. Byl jsi hříšným člověkem, mrtvým ve vinách a hříších.“

2. „Dále pak potřebuješ přijmout vírou to, že Ježíš,“ jak říká Petr v 39. verši, „byl zabit pověšením na kříž, aby zaplatil daň za tvé hříchy a po třech dnech byl Bohem vzkříšen. Ano, Kornélie, tvým hříchem byl zabit a také kvůli tobě vstal z mrtvých.“

3. „Stejně tak potřebuješ uvěřit, Kornélie, v to, že tento Ježíš.“ říká Petr ve 42. verši, „uložil, aby bylo kázáno, že ON je ten, kdo bude soudit živé i mrtvé. Vnímej: Je zapotřebí se před ním SKLONIT, pokleknout. Protože On je alfou i omegou, počátkem i koncem všeho. On je jediná šance pod nebem daná lidem ke spáse. I pro tebe, Kornélie. Já jsem jen člověk, ale ON je BŮH spasitel.“

A víte, co udělal Kornélius po tomto Petrově kázání?

I tady měl Kornélius dvě možnosti. Mohl Petra za jeho drzost vyhnat nebo ho zatknout, a jako římský důstojník bez problému nechat popravit. Ale on se rozhodl pro to druhé.

Kornélius tomu všemu uvěřil. Pánu Ježíši otevřel své srdce a byl spasen. A nejen on. I všichni, kteří tam byli s ním. Nádhera. A nyní zůstává otázka: „Co my? Já a ty, milý posluchači? Na jakých základech stojí to naše spasení? Na základech lidské moudrosti? Na základech pouhého náboženství? Nebo na samotném Kristu?“ Na to si musí dnes před Bohem odpovědět každý sám. Amen

V Aši 10.7.2011
Alois Boháček